

Duhovna misel - 04. feb. 2024

TVOJA BESEDA - LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

5. nedelja med letom

Današnji evangelij poroča, kako je Jezus ozdravil Petrovo taščo in mnogo drugih bolnikov in trpinov. Žena je z vročino v postelji. Tudi to, kaj stori in kako ji stori Jezus, je pomembno: »Pristopil je, jo prijel za roko jo vzdignil«. Veliko nežnosti je v tem preprostem dejanju, ki se zdi skoraj naravno: »Vročica jo je popustila in ona jim je stregla«. Ozdravljenica nadaljuje s svojim navadnim življenjem, takoj misli na druge in na to, kaj in to je pomembno, to je znamenje resničnega "zdravja"!

Jezus od vsega začetka pokaže posebno ljubezen do ljudi, ki trpijo na telesu ali na duši: to je Jezusova posebna ljubezen, da se približa bolnim, ki trpijo bodisi na telesu kakor na duši. To je posebna ljubezen Očeta, ki On uteleša in razodeva z dejanji in besedami. Jezus ni hotel, da bi bili učenci samo gledalci njegovega poslanstva: vključil jih je, jih posvetil in jim dal moč ozdravljanja bolnih in izganjanja demonov. In to seveda ne preneha nadaljevalo v življenju Cerkve, vse do danes. In to je tudi pomembno. Poskrbeti za bolne vseh vrst, to za Cerkev ne pomeni samo "postranskega delovanja", ne! Skrbeti za bolnike vseh vrst sodi v bistveno dejavnost poslanstva Cerkve, kakor je to bilo za Jezusovo delovanje. Poslanstvo je v tem, da prinaša Božjo nežnost trpečemu človeštvu.

Spričo naše pogojenosti in krhkosti se vselej v srcu poraja vprašanje "zakaj?" Na to vprašanje Jezus odgovarja z bližino ljubezni, ki se kaže, ko prime za roko in dvigne, kakor je storil s Petrovo taščo. Skloniti se in dvigniti drugega. Ne pozabimo, da edini dovoljeni način, da gledamo na osebo od zgoraj navzdol, je takrat, ko stegnemo roko, da ji pomagamo, da se dvigne. Edini. In to je poslanstvo, ki ga je Jezus zaupal Cerkvi (Frančišek, 7. 2. 2021).